

SEKLET

Nr 1.

1955

Behärskar människan naturen? Parapsykologien och vetenskapen

Eller är det naturen som behärskar människan?

Har det funnits vetenskapsmän före 1940?

Är det människan, som behärskar naturen, eller behärskar naturen människan? I det s. k. naturtillståndet var "naturmänniskan" förbunden med naturen på ett helt intimare sätt än nutidsmänniskan. Hennes själsliv var förbundet med naturen och dess företeelser på ett sätt som betydde samarbete och samförstånd, men det gällde också att så långt som möjligt behärskas naturkrafterna, så att dessa blevo hennes lydiga tjänare. Årtusendena förgingo utan att någon större förändring i dessa relationer försiggingo. Visst skedde en del upptäckter och uppfinningar, men långsamt, nästan omärkligt. Förändringar i samfundsförhållandena skedde ej heller med alltför hastiga omstörtningar, och när sådana skedde, så syntes de ske mer än de verkligen skedde. Men vid slutet av medeltiden pågick en omstörtningens tid med upptäckter och uppfinningar; städer och nya samhällsklasser hade så småningom börjat utveckla och utbilda sig redan under medeltiden och livet börjar få en ny struktur. Men i bondens arbete, liv och tänkesätt sker icke vid denna tid någon hastig omstörtning. Hans hem, hans arbetsmaterial, hans förhållande till naturen är sig i grund och botten lika. Och bonden och landsbygdens befolkning ge folken och rikena deras struktur. Ännu långt in på 1800-talet utgör lantbefolkningen i de flesta trakter av världen tre fjärdedelar eller mer av rikenas befolkning. Dessa ha fortfarande i stort sett samma naturuppfattning, samma teckentydningar som fäderna, samma metoder att göra sig vänner med naturkrafterna eller att göra sig till herrar över dem genom ritualer etc.

Men snabbt ske förändringarna under några få årtionden under 1800-talet, det århundrade som Wallace i sin vetenskapliga analys över det samma kallar "Underverkens århundrade". Och "underverken" fortsätta i ändå mer svindlande fart och art under det nuvarande århundradet. Och samtidigt, d. v. s. under en tid av man kan säga 150 år, har samhällsformen tillika med arbetsformen i accelererad fart undergått förändringar av fullständigt omstörtande natur. Och nu tycks människan antligen vara herre över naturen. Nu är det hon som befäller och naturen lyder. Hon går inte längre för att med bävande hjärta skåda naturens tec-

ken och att med olika offer och formler vinna dess bevägenhet. Hon är härskaren, naturen den lydige tjänaren.

Men — ändå darrar nutidsmänniskan i sitt innersta inför något som hon mera anar än hon kan redogöra för. Är ändå inte naturen tämd som sig borde? Är hon inte härskare i samma bemärkelse som det synes? Ligger det något förborgat öde över allt detta?

Goethe har en dikt "Der Zauberlehrling". I denna framställes människans försök att behärskas naturen och taga denna i sin tjänst. Lärlingen hos magimästaren har lyckats finna dennes formler för att förvandla en kvast till en robot, som skall hämta vatten till badkaret. Ja, konsten lyckas, roboten löper med hisklig fart och hämtar vattenspann på vattenspann, men han stannar inte. Lärlingen minns ej formeln för att återföra honom till kvast igen. Han lyckas hugga itu odjuret, men, o ve, det blir två robotar! Båda löpa med vattenspann. Man kan frambesvärja anden, men man kan inte behärskas den. Antligen kommer mästaren. Lärlingen ropar: "Herre, olyckan är förfärlig, andarna, som jag framkallade, blir jag inte fri ifrån!" Det är endast adepten, den invigde mästaren, som kan konsten och som befäller roboten att åter bli kvast.

Det nuvarande människosläktet är trollerilärlingen, som funnit trollordet att framkalla naturens krafter i sin tjänst. Vilka uppfinningar, vilka resurser! Det är så att människorna häpnar. Häpenheten tar sig många uttryck. Vad skulle väl de bönder, om de uppstode och finge se vår tids under, säga nu, som då de gingo omkring och beskådade en maskinutställning i Eskilstuna vid slutet av 1880-talet, utropade: "Ja, då människan kan åstadkomma det här, då har man ingen anledning att längre tro på Gud", ja, vad skulle de säga, om de finge lära känna vår tids händelser och möjligheter med världskrig, slaveri, atom-, väte-, koboltbomber etc., kanske så här: "Ja, när människan kan åstadkomma det här då är det inte svårt längre att tro på djävulen."

Trollordet att framkalla, det har nutidens släkte, men det har glömt bort ordet som behärskar. Människan

Forts. å sid. 2, spalt 1.

Den fråga som anges genom frågetecknet här ovan kan ge anledning till frågan varför denna fråga uppställt. Om man läser nutida vetenskapliga skrifter på det parapsykiska området eller tidningsartiklar där om, så finner man lätt orsaken. I dessa talas nämligen, såsom om inga forskningar, inga vetenskapsmän och ingen litteratur på området funnits förrän nu på allra sista tiden. Så svårt är det alltid för en betydelsefull sanning att tränga sig fram att det behövs årtionden, ja, århundraden för att bli erkänd av denna mänsklighet, till vilken vi höra. Det bestyrker vad någon skrivit:

"När sanningen sig kämpar fram
med möda,
se, i trumf kring världen lögnen
rider."

Gäller det t. ex. klärvoajansen, då kan en dansk professor i en stor bok på 1,000 sidor skriva: "Synskhed är icke med säkerhet bevisat." Så okunnig kan en som anser sig vara psykolog vara, inte bara om denna punkt utan om allt vad som tillhör parapsykologien m. m. Därför kan han i sin okunnighet skriva en stor helt negativ bok på området. Han har i sina förutfattade meningar inte ens idats ta reda på vad de stora världsbekanta forskarna presterat på området. Samme Alfr. Lehmann kan också säga: "En telepatisk påverkan från den ena människan till den andra har helt säkert inte hittills varit känd inom parapsykologien." (I "Overtro og Troldom"). Här må man fråga: Inom vilken psykologi? Männe den vetenskapliga? Ja, den som officiellt kallat sig den vetenskapliga. Då Lehmanns ståndpunkt varit den mest erkända och vunnit officiellt erkännande, så är det klart hur grundligt ovetenskaplig denna "vetenskap" varit. Och för övrigt fortfarande är.

Men vad som inför denna vetenskap är kätteri börjar dock alltmer göra sin röst hörd. Det börjar i tidningspressen med en och annan blyg artikel. Senast har vi i Sv. M. funnit tre artiklar av märket N. P. O. De utgöra närmast en recension av en bok av den kände amerikanske psykologen Rhine och även ett par andra nämnas. Där angivas även sådana fall, som måste få sin förklaring som meddelanden från hädangångna. Man tycks således börja att även i krist-

na tidningar våga ta upp dessa frågor och ge dem erkännande. Tyvärr många årtionden för sent.

Det är visst inga nyheter, som Rhine framställer. Det är bara det att dessa områden alljämt varit och äro försummade, förnekade, förhånade. Deras företrädarens röst har oupphörligen nedtystats. I flera av mina skrifter har jag behandlat dem med omfattande material samt hänvisat till forskare på området såsom I. H. Fichte, Du Prel, Aksakow, Flammarion, Wallace, Durville, Richet, Ol. Lodge, Ernesto Bozzano, Surya m. fl. Alla dessa ha blivit förbigångna av den moderna själsvetenskapen såsom om de vore obefintliga. Att uppväcka intresset för de områden, som utgjort dessa vetenskapliga undersökningar, har "Seklet" tagit som en av sina förnämsta uppgifter. Att vi nu till dessa forskare åter kunna lägga ett annat namn, amerikanaren Rhine, är visserligen tacknämligt, men vi ska icke låta hans stora föregångare förblekna inför det nya namnet. Vi nämna denna gång endast att I. H. Fichte redan 1856 utgav i Leipzig sitt betydelsefulla filosofiska verk "Anthropologie", Bozzano har under detta sekel gett ut omkring 25 vetenskapliga skrifter över detta område. Vi vilja uppmana särskilt de kristne, främst präster och predikanter att icke försumma de medel till trons stärkande och bevisning, som gives på ifrågavarande områden genom ovan nämnda forskare. Vi vilja ej heller förbigå namnet på en jämförelsevis ung svensk forskare, doktor Björkhem, teol. och fil. doktor, med. lic.

Huvudsumman eller resultatet av den forskning det här är fråga om kan uttryckas så: *Det finns en annan värld än den materiella.*

När denna sanning blir oemotsägeligt erkänd, då blir det andra tider än dem som vi nu leva i.

Som exempel på den värld det rör sig om anför Sv. M. efter Rhine berättelsen om en gosse om fyra år, som satt och ritade på några pappersark. Papperen stoppades i en brevkorg. Som student berättar gossen själv: "Nästa morgon, när min mor just ämnade kasta bort dessa blad, kom en av hotellets betjäning, en ung man, som gått i aftonskola och där lärt sig stenografi, med det påståendet att det jag ritat såg ut

Forts. å sid. 3, spalt 4.

kan frammana krafterna, men de bli henne övermäktiga, så man vet inte var det skall sluta.

Jo, man vet, men man, d. v. s. de styrande främst, våga inte erkänna det och våga inte handla därefter. De låta maskineriet rulla utan återvändo. Man vet t. ex. att det förestår en allmän svält över större delen av jorden. Professor Borgström har här i Sverige bevisat saken, men det finns korttänkta eller kanske hellre rädda personer som motsäga honom, liksom haren, som sticker huvudet i busken och tror sig säker. Och likväl har Borgström inte sagt ut hela saken. Den är långt värre än hans framställning. Skördarna komma att minska i st. f. att öka. Borgström räknar nämligen konstgödselmedlen som hjälpmedel att till en viss grad hindra armodet, men — det förhåller sig i längden tvärtom. Dessa komma att ytterligare förvärra. De ha ökat skördarna under ett femtiotal år i stort sett, men de ha även redan hunnit ödelägga stora åkerarealer, av vilka somliga aldrig mer kunna återställas. I vårt land har man ännu inte hunnit dit, men faran hotar dock redan en del av Skånes jord. Samtidigt har man lärt sig att odla växter, som i hög grad utarma jorden, såsom t. ex. raps, under det att man minskar kreatursstammen, för bort skördarna till städer och tätorter, bränner upp halmen. Man har redan nått åtminstone i det närmaste till toppunkten av skörderesultat. Härefter kommer nedgången. Men — folkstocken ökar. Där är naturen övermäktig. Ännu så länge. Man föreslår ju utvägar även där. Man kan: Sterilisera, konstgjord befruktning, utomkvedsbefruktning! Man kan trollformeln. Man väntar bara på att den uttalas över hela jordens släkte. Men — tänk om det går som för trollkarlen, som kan sätta krafter i rörelse, men inte behärska dem. Resultaten kan bli något alldeles oväntat!

Det anförda är bara ett exempel, men av vital betydelse. Vi må nämna ett par andra. Man kan genom att bespruta växter med giftiga ämnen döda skadeinsekter. Men roboten springer och springer allt längre omkring i allt vidare kretsar. Vi skola tala mer om den saken.

Och man behärskar epidemisjukdomar av olika slag genom att "driva ut Belsebub med Belsebub", tror man. Vi bör tänka även på den saken. Kanske det går som för trollerilärlingen, då roboten fördubblades, så att den senare villan blev dubbelt värre än den första. Vi återkomma även där.

Frans Mesmer

Mannen som fick sin doktorsgrad på en avhandling om planeternas inverkan.

Av Vivos Voco.

Att vara upptäckare och uppfinnare har i allmänhet icke varit någon avundsvärd lott, hur mycket än eftervärlden må smycka deras gravar med eterneller.

Vi skola nu tala om en man, som levde tillräckligt länge för att genomleva decennier av förföljelse. Det är läkaren *Frans Messmer*. Artionden efter hans död kan en läkare Bittel ge honom följande vitsord: "Upptäckaren och den förste läkare, som i praktiken medvetet och teoretiskt lagt grunden till och använt dessa läkemetoder, som den medicinska vetenskapen långt senare gett sitt erkännande: Suggestion, massuggestion, autosuggestion och hypnos."

Mesmer var född den 23 maj 1734 och dog 5 mars 1815. Hans far var skogsvaktare i närheten av Bodensjön. Som ung studerade han i Konstanz, ägnade sig därefter åt teologiska studier, övergick till den filosofiska fakulteten och blev fil. doktor, övergick till det medicinska studiet, disputerade över ett så egendomligt och farligt ämne som över planeternas inverkan och framförde där uppfattningen "att det finns en inverkan av en obekant kraft, som är utbredd i det vida himlarummet och intränger i det innersta av varje materia och även i de båda fasta och flytande delarna av vår kropp." Hans avhandling fick de bästa vitsord liksom hans examen för övrigt. Det farliga i hans uppfattning om kosmos och dess krafter tycks man inte genast ha upptäckt.

Mesmer började emellertid att i sin läkarpraktik tillämpa sina teorier. Han använde liksom ett par hundra år förut Theophrastus Paracelsus en magnet för att i kroppen upväcka den animala magnetismen och kunde därigenom åstadkomma hälso-kriser. Snart kom han emellertid underfund med att han åstadkom magnetisk verkan själv genom strykning med händerna, därav drog han slutsatsen att en magnetisk kraft utströmmade från honom själv till de sjuka. De föllo även ofta i sömn och det visade sig att denna behandlingsmetod medförde ofta nog mycket lyckliga resultat. Hans lyckade behandlingar blevo även utropade icke blott i Tyskland utan längre bort i världen. Han gav också helt obetänksamt ut en skrift om saken.

Men nu reste sig "auktoriteterna", dessa orubbliga stenstoder vid varje universitet och styrelse. Professorer och den tidens tongivande lärda läkare igångsatte en ursinnig kamp mot den man som djärvdes gå utom de föreskrivna skrankorna. Och hädanefter måste Messmer hela sitt långa liv, från 40—80 års ålder genomgå icke blott oförstående utan förföljelse och underkännande från skråets sida, där man inte ens skydde att ropa på polis, då man inte kunde tysta honom genom smädelse, utlåtanden och

bannbullor av medicinska fakulteter, där även för övrigt utmärkta män medverkade. Ömsom sökte man tåga ihjäl honom, ömsom smäda i hjäldom, synnerligast som man här hade funnit en man, som inte dagtingade, inte avsvor sin upptäckt, inte kunde förmås att tåga.

Då man inte så som man önskat lyckats förmå den världsliga makten att ingripa på grund av hans medicinska kätteri, så tillgrip man en annan utväg nämligen att ljuga ihop historier om Mesmer som en i politiskt avseende farlig person. Under dessa förhållanden begav han sig till Frankrike i hopp om att där erhålla bättre förståelse, men även där lyckades man förtala och stänga honom, varför han åter begav sig till Wien, som varit hans egentliga verksamhetsfält. Där blev han angiven som en person "med fördärliga grundsatser, vilka han vid varje tillfälle med fräckhet och illvilja söker att utbreda, varför denna farliga människas borde inspärras och hans böcker beslagtogs". Ja, han blev också satt i fängsligt förvar. Men nu visade det sig att Messmer bland den stora hopen av vanliga människor hade så stort anseende att det t. o. m. blev fara för upplopp. Mesmer blev då efter tre veckors förvar lössläppt.

Mesmer lämnade nu Wien för att aldrig mer återvända, uppehöll sig en tid i Frankrike, slog sig sedan ner i Frauenfels i Schweiz, där han levde i stillhet för författande och behandling av en krets människor utan arvode i allmänhet. Han ägde nämligen förmögenhet. Medels denna hade han också en gång understött den 11-åriga Mozart och givit denne i uppdrag att skriva ett sångspel för hans friluftsteater. Och så tillkom lustspelet "Bastien och Bastienne". Sitt musikintresse fasthöll Mesmer till sin död. Sista aftonen av sitt liv hade han besökt en konsert. Om natten insomnade han stilla.

År 1930 skriver en tysk läkare Schürer—Waltheim om Mesmer: "Ett första klassens geni, en av de främsta iakttagare av naturen, en av de största naturforskare under alla tider! Så långt var han framför sin egen tid att han icke vart förstörd av sitt eget eller det följande århundradet."

Man må fråga: Hur skulle Mesmer ha blivit bemött och behandlad, om han kommit med sin upptäckt först fram i vår egen tid? Därom kan man ju endast göra gissningar. Det verksammaste medlet i vår tid att oskadliggöra en för "auktoriteterna" farlig person är att få honom under sinnesundersökning. Då har man alltid verksamma medel. Eller man söker även få polisen till hjälp. Vi ha något av en analogi då försök gjorts att oskadliggöra dr Björkhem, som just ägnat mesmerismen värdefulla undersökningar och gjort dem kända.

En läkares ord om födan

Den utsugna jorden kan vara orsaken till våra bristsjukdomar.

En läkare i Schweiz, dr Rud. Müller, skrev i en tidning i Zürich bland annat:

Vet ni, att de flesta av oss i nutiden lida av vissa farliga bristsjukdomar på grund av födan, vilka icke kunna botas med mindre än att den utsugna jorden, från vilken vår föda kommer, åter kommer i en riktig mineraljämvikt?

Det borde ropas ut, att näringsmedel — frukter, grönsaker och säd — numera odlas på millioner hektar åkerjord, som icke längre har kvar tillräckligt av vissa nödvändiga mineraler, så att vi lida brist på dessa, oavsett hur mycket vi än äta av maten.

Det förhåller sig inte så, att en tillräcklig och fullvärdig näring består bara av så och så många kalorier, vissa vitaminer eller en bestämd mängd av kolhydrat, äggvita och fett. Vi känna nu till, att den dessutom måste innehålla s. a. s. ordnad trupp av mineraler.

Man måste göra det klart för sig, att mineraler äro nödvändiga för ämnesomsättningen och människans hälsa och — att ingen växt, intet djur kan erhålla något mineral från något annat håll än den fruktbara jorden.

När jag först gjorde sådana påståenden hånade man mig. T. o. m. framstående medicinare bestredo, att det fanns grönsaker och frukter, som hade otillräckligt av mineral för människans behov. Framstående jordbruksauktorer försäkrade, att varje slags jord innehöll alla nödvändiga mineralämnen.

Sanningen är, att våra näringsmedel visa oerhörda värdeskillnader och att många av dem icke äro värda att förtäras som näringsmedel. Så t. ex. kan mjölken i handeln på det ena stället innehålla 362 delar jod på millionen och 127 delar järn och på ett annat ställe ingenting av dem.

Vad vitaminerna beträffar, så veta vi, att de äro sammansatta kemiskt och av för näringen oundgängliga substanser och att var och en av dem är viktig för den normala funktionen och omsättningen i kroppen. Vid bristen på vitaminer uppstå störningar och sjukdomar.

Men det är icke allmänt känt att vitaminerna icke kunna utföra sin funktion utan mineralämnen. Vid brist på vitaminer kan kroppen tillgodogöra sig en del mineralämnen, men vid brist på mineralämnen äro vitaminerna utan värde.

Ju mer jag studerade näringsproblemen och typerna för mineralbrist, desto klarare blev det, att här är den genaste vägen till förbättrande av hälsan och desto starkare förnam jag nödvändigheten att finna en metod att återge vår näring de felande mineralerna.

Saken tog mig så helt, att jag för flera år lade ner min läkarpraktik för att helt ägna mig åt densamma.

Redaktör och ansvarig utgivare

HARRY BLOM

Adr. Box 634 — Stockholm 1

Tel. 67 14 94. Postgiro 5 29 99.

Pren.pris 2 kronor, 1955

Utkommer med 6 nummer 1955

Upplaga: 20.000 ex.

N:r 1. — 1955.

Förlåt oss våra skulder . . .

I går åkte jag bil. Taxi. Som så ofta annars kom jag i samspråk med chauffören. Det rörde sig mest om arbetarrörelsens genombrottsår. Vi kom in på de straffrifyklarade.

— Ja, men det är för mycket dalt med brottslingarna. Inte var det väl det vi menade med "likhet inför lagen". Nu är det för galet. Tänka sig, att nu skall det diskuteras med fångarna om hur de ska behandlas.

Sedan gled samtalet över till gångna tider.

— Det var kul på den tiden ändå, sade min körsven. Jag minns så väl hur det var. Agitatorerna fick ofta fara illa och ej sällan voro de hotade med stryk. Bönderna uppmanade sina drängar att klå upp dem, de stackarna (drängarna) begrep inte bättre. Ja, inte blev det som vi tänkte. Vi var idealister. "Lika inför lagen", "Ner med tronen", "Ej en man, inte ett öre till försvaret", var några av våra slagord. Ja, det var kul på den tiden. Men hur har det blivit. Tänk dessa skatter. Man får ju snart betala ut allt man får in. Och vilka summor läggs inte ner på vårt försvar. Nej, inte kämpade vi för detta.

En bilresa i staden går ganska fort, om man inte skall utanför tullarna. Vi var framme, men innan jag lämnade min förare framkastade jag:

— Ett av de största misstag arbetarrörelsen gjorde var ändå när de förkastade kristendomen.

Chauffören nästan skrek till av entusiasm:

— Tänk, att jag ändå till slut skulle träffa en som förstår mig. Det är det jag alltid har sagt, att det största misstag arbetarrörelsen gjorde var att förkasta den kristna moralen.

— Nåja, vågade jag invända, kanske finns det ännu mer att hämta där än moralen.

— Kanske, återtog chauffören, men tänk er bara Herrens bön . . . och förlåt oss våra skulder. Tänk om människorna kunde lära sig att glömma lidna s. k. oförrätter. Tänk om de ville förlåta varandra, glömma allt groll, helst så snart oförrätten har skett. Huru annorlunda skulle inte världen se ut. Krig funnes ingen som ens tänkte på. Det fanns ju inget att kriga för. Och vad är det folk bråkar om. Den enskilde individen och statsmännen? Det mesta är oväsentligheter som lätt kunde ordnas. Men det tjänar ingenting till att tala med dem. De äro alldeles fångna i sitt hat och i sitt tal om lidna oförrätter som rakt ingenting betyder. De bryter ner sig själva med sitt hat, blir sjuka och hatar ännu mer.

(forts.)

Det är ett utomordentligt problem, ty det når till centrum av frågan om en friskare mänsklighet.

Så långt dr Müller. Vilket blir nu svaret på frågan hur problemen skall lösas? Svaret är kort, men vägen är lång: *Genom stenmjöl, som kompositeras*, såsom vi närmare angivit i nr 2 1954.

Automatisk skrift

I detta nummer fortsätter vår serie artiklar om mysteriet automatisk skrift.

Automatisk skrift är, som nämnts i det föregående, en ingalunda ovanlig företeelse. De tryckta skrifter jag känner till, utgöra en och annan hyllmeter. De flesta dylika skrifter eller smärre meddelanden äro likväl otryckta.

Själva uppkomsten av dessa är ett mysterium, d. v. s. en oförklarlig procedur. Hela romaner ha nedskrivits på detta sätt. Psykometrisk meddelelser, andemeddelelser, meddelelser från namngivna avlidna personer, dikter, hela diktsamlingar, fantastiska levnadsskildringar och sannolikt riktiga sådana. Allt detta visar till något helt annat än den materialistiska uppfattningen av människan.

Vi kunna erinra om de på sin tid till viss grad bemärkta automatskrifterna av komminister *Martin Liljeblad*. Vi ha bland dessa även en samling psalmer under signaturen "Kingo". Fyra förhållanden med dessa må särskilt bemärkas: 1. Liljeblad var ingen skald, hade aldrig skrivit vers, men dessa verser, med avseende på meter och rim utan många fel, tillkommo utan hans reflektion under mycket kort tid, således ingen produktion genom hans vanliga själsverksamhet. 2. De utgavos att vara författade av den utmärkte danske psalmdiktaren *Kingo*, som levde på 1600-talet. Är det denne, så må ju bemärkas, att han nu skulle skriva på svenska och psalmer åtskilligt under medelmåttan, och ännu efter 300 år skulle han ge sig i förbindelse med den här världen för att ge rätt odugliga psalmer! Vi ha här tydligen en mystifikation. Det är icke ovanligt att meddelanden låna bemärkta namn. Hur nu det skall förklaras? 3. Innehållen äro rent kristliga, vilket motsäger påståendet från vissa håll att det skulle vara meddelanden av onda andar. 4. Det kanske märkligaste i dessa meddelanden är att även melodier lämnades till ett par av psalmerna. Liljeblad själv kunde, efter vad han själv säger, ej spela. Ägde väl hans bakomliggande själsliv denna förmåga i åtminstone viss grad under ett tillstånd av halvtrans eller var det från någon annan denna förmåga framträdde med Liljeblad som medium?

Vi ha här således sett ett exempel på den automatiska skriftens gåtfulla karaktär. Eller för att nämna ett annat exempel: *Patience Worth*, a psychic Mystery, by Caspar S. Yost. Sheffington & Son, London. Om denna skrift har jag närmare skrivit i *Människokunskap*, del I, sid 242—43, m. fl.

I denna poesibok har genom ett medium, som icke själv skulle kunna åstadkomma något ditåt, skrivits på 1600:tals engelska ett stort antal dikter, delvis av utmärkt beskaftenhet, fulla av fantasi, ömhet och själsfullhet. Genom mediet angiver sig den författande vara en kvinna, som levat i England under den angivna tiden och med det angivna namnet.

Det stora beviset för människans enhet

Det finns olika system för bedömande av människans anlag, karaktär och möjligheter. Alla ge samma resultat.

I en kropp äro många lemmar. Mellan de olika lemmarna finns en karaktäristisk likhet, så att om man betraktar människan från en sida, så har denna motsvarigheter till alla de andra sidorna. Därför ge också olika karaktärologier av en människa motsvarande resultat.

Vi ha t. ex. olika system för bedömning av kroppsbyggnaden. I "Människokunskap", del I, ha vi ett återgivande av följande system för karaktärologi:

Huters, Kretschmers, Ledos och Leclercq's system, temperamentsläran, de planetära typerna, Jungs "psykologiska typer", Lavaters fysionomilära m. fl. Såsom där är påvisat, så ha de olika systemen behandlat samma sak under olika synpunkter, men alla komma till samma resultat. Det samma blir också förhållandet, om vi gå in på en jämförande undersökning enligt mera djupgående psykiska metoder. Sådana äro: *Astrologi*, *handdiagnos*, *grafologi*, *frenologi*, *fysionomilära m. fl.*

Nästan ingen kan grundligt omfatta alla dessa olika discipliner. Men om en person blir undersökt genom olika personer efter var och en av dessa metoder, så bli huvuddragen av undersökningarna samstämmade, för så vitt de ske genom kunniga personer. Detta ger oss en inblick i människans underbara väsende. Av alla andra fysiologiska och psykologiska grunder är *atrologien* den grundläggande. Under ett par hundra år har denna varit väsentligen åsidosatt och förnekad. Men under de sista årtiondena har den levat upp. En mängd begåvade och kunniga människor ha ägnat sig åt studiet av astrologien och en störsjö av skrifter över densamma har utgått, särskilt på tyska, engelska och franska. Det kan väl inte skrivas ett helt bibliotek över det som ingenting är, synnerligast om det rör sig om realistiska ting och iakttagelser! I vårt land ha ej många skrifter framkommit i ämnet, men ett par översättningar, som dock för länge sedan ha utgått (av Gerich och Burgoine hos Björk & Börjesson). En mindre skrift över astrologiens grunder "Astrologisk karaktärstolkning" med märket "Leonidas" har utkommit på Litteraturförlaget. I denna behandlas de planetära typerna, Cheopspyramiden och världsåret, Atlantis, Nostradamus m. m.

Över *handdiagnosen* finnas många skrifter på olika språk. Bland de förnämsta må nämnas flera skrifter på engelska av pseudonymen "*Cheiro*", som för några årtionden var världs-bekant för sina märkliga förmågor på området. Före honom var en fransman *Desbarolles* lika beryktad.

I det följande skola vi återgiva tre egendomliga dikter, som givits som automatisk skrift och söka att genom dessa uppställa de möjligheter som finnas till deras författande.

(Forts.)

Denne utgav ett digert verk på mer än tusen sidor, där han i huvudsak behandlar handdiagnosen, men den store allvetare på nu behandlade områden behärskade också frenologien, astrologien och grafologien, varför han i sin bok gör en sammanställning av alla dessa faktorer. Boken är försedd med en massa illustrationer.

Ett annat stort verk över handdiagnos är "The Study of Palmistry" by Comte C. de Saint-Germain, omtryckt, Albert Whitman, Chicago 1949, 1:sta uppl. 1897. Denna innehåller 1250 bilder på mer än 400 stora sidor. I denna finns även en sammanställning av frenologi och handdiagnos. — Av andra skrifter må nämnas "Wissenschaftliche Handlesekunst" av *Issberner-Haldane* med stor sakkännedom. — En annan instruktiv bok är "The Science of Hand", (Hast Samudrika Shashtra), utgiven i Bombay, Taraporevala Sons & CO. — Av Ursula Mangoldt ha flera skrifter utgivits på tyska, såsom "Die Hand", "Kinderhände sprechen", "Schicksal in der Hand". — I "Människokunskap", del II, sid. 91—103, äro grunderna för handdiagnosen framställda.

Vi ha här huvudsakligen erinrat om litteratur på olika områden. Vi ämna i fortsättningen lämna närmare redogörelser för själva sakerna.

(Forts.)

EN (I) KRONA

inte mer kostar Seklets kvarvarande 4 nummer från 1954. Ur innehållet: Vem var Gall? — Framtidens människor. — Rumsetern. — Slagruta och pendel. — Är livet slut med döden? — Växternas näringsbehov. — Fastan. — Läkarne och förhållandet mellan kropp och själ. — Automatisk skrift. — Den sista chansen för en framtid utan nöd. — Astrologien i forntidens religioner. — Antikens mystik och den astrala strålningen m. m.

Insänd således 1 krona i frim. eller i postanv. så erhålles de fyra numren. *Seklet*, box 634, Sthlm C. Postgiro: 5 29 99.

PARAPSYKOLOGIEN OCH . . .
Forts. fr. sid. 1.

som stenografi. Han bad att få ta med dessa till sin lärare. Denne kunde tyda tecknen — det var stenografi. Stenografitecknen var av den gamla typen. De utgjorde en hälsning till min mor. De begynte med orden: "Min egen älskade" och handlade om ett kassafack i New York. Min far hade hastigt dött där två veckor tidigare, medan min mor och jag uppehållit oss i Oregon. Min mor hade inte känt till detta kassafack. Min far hade alltid begynt sina brev till min mor med orden: "Min egen älskade", och han hade i sin ungdom lärt sig stenografi efter ett gammaldags system. Min mor har ännu dessa papper i behåll."

Vi äga underbara automatiska skrifter även från Sverige. V. V.

Den nya tidsålderns EVANGELIUM

av Levi

Häft. 16: —, inb. 22: —.

En klar bild, som bär sanningens prägel, av Jesu hela levnad. Jesu personlighet träder oss tillmötes med samma storslagenhet och skärpa som i evangelierna. Dessa kompletteras med en ytterst värdefull skildring av Jesu studieår i Indien, Grekland, Egypten m. fl. länder, där Han inhämtade all den tidens ockulta vetande och lade grunden till sin verksamhet.

Jesu kärleksevangelium ges en tolkning som motsvarar vår tids krav på klarhet och djup i förkunnseln. DEN NYA TIDSÅLDERNS EVANGELIUM är ett verksamt medel till förnyad andlighet. Det har ett budskap till alla sökande människor.

Efter 40 års andliga förberedelser — i bön och meditation — var upptecknaren redo att med ledning av de s. k. akasiska tideböckerna nedskrivna denna märkliga bok.

50.000 ex. sålda i U. S. A.

Inga tårar mer

En moders psykiska upplevelser
av A. Stuart

Häft. 4: —

Att här i denna värld proklamera "Inga tårar mer" måste förutsätta en speciell syn på döden, vilken av många anses för det enda vissa i vår ovissa tillvaro. Det gäller nämligen i Mrs. Stuarts bok just de tårar, man faller i tung sorg, hopplös saknad eller bitter förtvivlan vid den slutliga skilsmässan. Att kunna säga "Inga tårar mer" måste betyda, att förf. tror, att det inte alls är fråga om någon verklig skilsmässa.

Mrs. Stuarts eget förord likom boken i sin helhet är buret av en strålande visshet, byggd på här skildrade, mycket intressanta erfarenheter och mänskliga upplevelser efter en älskad sons bortgång.

Bortom töcknen

av R. J. Lees

Andra upplagan.

Häft. 6: —, inb. 9: —.

Boken skildrar hur livet fortsätter efter den lekamliga döden. En man, som gått över gränsen, får möjlighet att återvända, berättar om sin nya tillvaro och framhåller att människorna ofta missar sig beträffande det tillkommande livets gestaltning. Hans budskap, skingrar moln av tvivel och skänker tröst i sorgen.

Från LITTERATURFÖRLAGET

Box 634, Stockholm 1.

rekvireras här förprickade böcker
att sändas mot postförskott.

Namn

Adress

Postadress

ANTIKVARISK LITTERATUR

Vi ha fått i uppdrag att försälja en del litteratur på området "Mystik" och angränsande ämnen. Böckerna äro lästa, men i regel i gott skick. Av de flesta finns endast 1 ex. Vi åtager oss gärna att anskaffa andra böcker i den mån det går.

Antoni, Nils: En bok om nerver, 1946	7: —	Flammarion, Camille: Bebodda världar. 1866. Nött hfr. band	4: —	„ Visheten och ödet. 1909.	4: 50
Arnold, Edwin: Asiens ljus. Övers. av V. Pfeiff, inledning av V. Rydberg. Klotb.	15: —	„ Fantasiens världar. 1867. Nött hfr. band	8: 50	Magnussen, Julius: Guds leende. 1920.	4: —
„ The Light of Asia. Vackert band.	8: 50	„ I himmel och på jord. 1894.	4: 50	Powell, Lyman P: Mary Baker Eddy. En levnadsteckning. 1931. Hfr.	12: —
Atkinson, W. W.: Minnets utbildning. 1914.	3: 50	„ Urania. 1910.	3: —	Parchment, S. R.: Steps to Self-Mastery. 1927. Klotb.	7: 50
„ Tankekraft i affärs- o. vardagslivet. 1915.	3: 50	Flowers kollektion, 4 del. Personlig magnetism. — Hypnotism. — Minnets utbildning. — Tankekraft. Klotb. i samlingspärm.	22: 50	Pezzani, André: Själens och själavandringen, en historik. 1868.	8: 50
Besant, Annie and Leadbeater: Occult Chemistry. Klotb. 1919.	8: 50	Frimureri: Morals and Dogma of The Ancient and accepted Scottish Rite of Freemasonry. Charleston 1905. Klotb. Stort standardverk 862 sidor	60: —	de Purucker, G.: The Dialoges I—II. 1946. 2 klotb.	19: —
Besant, Annie: Populär teosofi. 1920.	3: 25	Gibier, Paul: Verldsaltets Analys. 1891.	4: —	Pygmalionsagan för och nu. Roman 1909.	5: 25
„ A Study in Consciousness. Klotb. 1907.	5: 50	Graupner, Heinz: Elixiere des Lebens. Von Hormonen und Vitaminen. 1939.	3: 50	Regnard, Paul: Andliga farsoter. Hexeriväsendet, magnetismen, mofinismen, storhetsvansinnet. 1888.	3: 50
Billenstein, C. S.: Opklaringen av Nostradamus Profetier. 1920.	15: —	Hammarstedt, N. E.: Svensk Fornrtro och Folksed. Hft. 1, 1920	5: 50	Remacharake, Yogi: Psychic Healing. 1906.	6: 50
Björke, H.: Spiritismen. Rikt illustr. 1922.	7: 50	Hartmann, F.: Buried Alive. An examination into The Occult Causes of Apparent Death. Trance and Catelypsy. 1895.	9: —	„ The inner teachings of The Philosophies and Religions of India. 1909. Nött klotb.	7: 50
Björnström, Fredrik: Hypnotismen. 1887.	6: 50	Hearn, Lacfadio: Natalika. 1905. Inb.	4: —	Schuré, Edouard: Jesus. The Last Great Initiate. Klotb.	3: 50
Butt, G. Baseden: Madame Blavatsky. Klotb.	12: —	Heindel, Max: Freemasonry and Catholicism. 1818. Klotb.	6: —	Scott Palmer, W.: The Confessions of Jacob Boehme. 1920.	3: 50
Butter, H. E.: The Goal of Life. 1908. Klotb.	8: —	Hellberg, Eira: Sällsamma protokoll. 1919.	6: 50	Sewall, M. W.: Neither Dead nor Sleeping. 1921.	7: 50
Brachvogel, A. E.: Parcival. Den siste tempelriddaren. I—II. Klotb.	13: 50	Jackson, H.: Hypnotism. 1912. Dåligt skick.	4: 50	Spåkvinnan Lenormand, dess lif och verksamhet. 1895.	2: 25
Bulwer, Edward Lytton: Zanon. (Roman) 1915. Klotb.	6: 75	Knox, George William: The spirit of The Orient. 1906.	8: 50	Streeter, B. H. och Appasamy, A.: Sadhu Sundar Singh. 1922.	3: —
Büchner, Ludv.: Kraft och materia. 1869. Hfr.	8: 50	Leadbeater, C. W.: The Inner Life I—II. 2 klotb. 1911.	20: —	Sundar Singhs budskap, utgivet och belyst av Nathan Söderblom. 1923.	6: 50
Chambers, A.: Vårt liv efter döden. 1894. Titelsida borta. Klotb.	4: 15	Leo, Alan: Casting the Horoscope. (Astrology for All. part.) II.	12: —	Sylva, Carmen: Det knackar. 1891. Hfr. bd.	7: 50
Corelli, Marie: romaner i klotb.: Barrabas. 1894.	5: 50	Lodge, sir Oliver: Människan och världsaltet. 1910.	6: —	Swedenborg, Emanuel: Om Himmelen och dess Underbara ting samt om Helvetet. 1868.	6: 50
Berättelser och utkast. 1891.	5: 75	Ludendorff, E.: Frimureriets tillintetgörande genom avslöjandet av dess hemligheter. I—II. 1928.	6: —	Tingley, Katherine: The Mysteries of the Heart Doctrine. 1902. Klotb.	14: —
Roy. 1900.	6: 25	Maeterlink, M.: De dödas liv. 1918.	3: 50	Turnbull, V.: Personlig magnetism. 1918.	4: 50
Delicia. 1897.	5: 75	„ Den okände gästen. 1919.	6: —	Teosofisk Tidskrift: Arg. 1892, 1893, 1894, 1896 (hfr. bd.) 1905 och 1906 (klotb.) pr årgång	7: 50
Den mäktiga atomen. 1897.	7: 50	„ Den ringes rikedomar	2: —	Wallin, Beda: Genom kvacksalverskans glasögon. 1938.	3: 50
Gudsmannen. 1905. 1—II.	7: 50	„ Den underbara trädgården. 1904.	4: 50	White, Stewart Edward: The Starts are Still There. 1946.	4: 50
Lilith. 1892.	5: 50				
Miriam's sång. 1904.	5: 75				
Thelma. 1903.	6: 25				
Två världar. 1896.	6: 25				
Två världar. hft.	3: 50				
Världslig makt, 1—II.	9: —				
Ziska	4: —				
Dpule, Conan: Andra Amerikaresan. 1930.	3: 50				
„ Den nya uppenbarelsen. 1919.	3: 50				